

Rellotges

Gairebé tota la vida he dut un rellotge al canell. En porto des que el padrí em va regalar el primer quan vaig fer la comunió. N'he tingut uns quants. De fet, acostumo a tenir-ne sempre dos: un de digital, senzill i barat, per quan faig esport o trastejo per casa, i un altre d'analògic, més bo i elegant, per anar arreglat. M'agrada saber l'hora i, si mai em despisto i no me'l poso, em passo l'estona mirant un canell pelat. Se me n'hi van els ulls de manera inconscient. No m'he acostumat a consultar l'hora al mòbil, com fan molts dels meus amics o coneguts. I em temo que ja no m'hi acostumaré. Com a molt, potser algun dia acabi comprant-me un d'aquests dispositius que anomenen smartwatches, que és com un mòbil petit amb forma i mida de rellotge i que, naturalment, quan el mires també et diu l'hora. Tinc entès, però, que tenen una autonomia limitada, i això em frena.

De moment, continuaré amb els meus rellotges tradicionals. A banda de ser un complement que defineix l'estil i, fins i tot, la personalitat de qui el duu, com una joia, un rellotge és pràctic. Hi estic tan acostumat, que encara se'm fa estrany que algú no en dugui. De fet, abans que tothom anés amb un mòbil a la butxacà, hi havia gent que demanava l'hora pel car-

rer a qui duia rellotge, que érem la majoria, la qual cosa obria la porta a una manera més de socialitzar. Un amic de la universitat, fins i tot, va fer un estudi sociolingüístic que consistia a demanar l'hora, pels carrers de Lleida, a persones de diferents edats i sexes per comprovar si la resposta era amb el sistema tradicional del català nord-occidental o central ("dos quarts de tres", per exemple) o amb el sistema interferit pel castellà ("les tres i mitja"). Aleshores encara hi havia esperança.

Avui dia la gent jove no duu rellotge i difícilment recita l'hora a partir dels quarts. Saben quina hora és perquè han nascut amb un mòbil a les mans. A més, cada cop més tots plegats acostumen a llegir l'hora a partir dels números digitals ("les tres trenta"). A les joieries, els rellotges són bàsicament objectes ornamentals, d'un cert luxe, i poques vegades es limiten a dir l'hora, sinó que duen incorporat un GPS, controlen dades de salut i fan ves a saber què més.

No puc evitar d'associar el fet de dur rellotge a la puntualitat. Soc una persona puntual. De vegades, massa. Si pogués recuperar tots els minuts en què m'he hagut d'esperar perquè he arribat a un lloc abans d'hora, i hi afegís els que han passat perquè algú amb qui he quedat arribava tard, calculo que en tindria per viure mitja vida més. No sé si ho vull, però. Al capdavall, quan t'hi acostumes, aprofites les estones d'espera per pensar, i això no és perdre el temps. Em demano si aquells que sempre arriben tard a tot arreu en tenen, de temps per pensar.

